

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

navrhovatele: **Zemědělská společnost PETŘÍN s.r.o.**, IČ 48530441
sídlem Starý Petřín 53, 671 06 Starý Petřín
zastoupený advokátkou JUDr. Boženou Kristiánovou
sídlem Leopolda Pokorného 48/37, 674 01 Třebíč

proti
odpůrci: **Městys Štítary**
sídlem Štítary 149, 671 02 Šumná
zastoupený advokátem Mgr. Janem Tejkalem
sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy Změny č. 3 Územního plánu Štítary, vydaného Zastupitelstvem Městyse Štítary dne 16. 12. 2021 usnesením č. 2021-9/7, účinného ode dne 5. 1. 2022

takto:

- I. Návrh **se zamítá**.
- II. Navrhovatel **je povinen** nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 16 456 Kč k rukám Mgr. Jana Tejkala, advokáta, sídlem Helfertova 2040/13, 613 00 Brno, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Navrhovatel se svým návrhem ze dne 2. 3. 2022 doručeným krajskému soudu dne 4. 3. 2022 domáhá zrušení opatření obecné povahy – Změny č. 3 Územního plánu Štítary, vydaného Zastupitelstvem Městyse Štítary dne 16. 12. 2021 usnesením č. 2021-9/7, účinného ode dne 5. 1. 2022 (dále jen „změna územního plánu“).

II. Obsah návrhu

2. Navrhovatel pokládá změnu územního plánu za nezákonnou, neboť tato nebyla vydána v souladu se zákonem a navrhovatel jí byl zkrácen na svých právech, a to zejména na právu vlastnickém a právu svobodně podnikat. Navrhovatelem vlastněné pozemky se nachází v území dotčeném zákazem velkochovu přijatým změnou územního plánu, čímž je jejich využití zásadním způsobem omezeno pro jeho podnikatelskou činnost a záměry v zemědělství. Přijatá změna územního plánu je tak neproporcionálním zásahem do jeho práv. Dále uvedl, že změna územního plánu svými podrobnostmi k využití území přesahuje charakter územního plánu a ve vztahu k navrhovateli je omezením využití nemovitostí s cílem likvidace jeho konkrétního podnikatelského záměru „Chov prasat Štítary“.
3. Následně zopakoval své námitky uplatněné v průběhu přijímání změny územního plánu, jakož i jejich vypořádání odpůrcem, které je přitom nedostatečné, spekulativní a nepřezkoumatelné. Přijatá změna územního plánu je namířena jen proti němu, dochází k zásahu do vlastnického práva a práva na podnikání, navrhovatelem vlastněné budovy jsou fakticky nevyužitelné, cílem změny je toliko snaha pro zachování a zlepšení podmínek pro celoroční rekreaci, změna územního plánu nezohledňuje dřívější chov překračující podstatně parametry změnou územního plánu přijatých pravidel pro velkochov, realizace záměru navrhovatele má přínos v podobě přírodního hnojení obhospodařovaných pozemků, k čemuž má navrhovatel adekvátní techniku, v případě realizace záměru nedojde k zatížení komunikací, trendem je využívání stávajících zemědělských areálů pro zemědělskou výrobu a nikoliv budování nových provozů „na zelené louce“, realizace záměru veprína rovněž odpovídá potřebám zvýšení soběstačnosti České republiky v produkci potravin, poukázal na dokumentaci a následné kladné stanovisko získané v rámci procesu posouzení vlivů na životní prostředí (EIA) či absenci přijatelné dohody s odpůrcem ohledně řešení této situace.
4. Na základě uvedeného konstatoval, že změna územního plánu není soustavným a komplexním řešením využití území, proto je třeba zkoumat, zda tato změna odpovídá charakteru územního plánu. Nejedná se ani o proporcionální zásah do práv navrhovatele. Omezení přesahuje spravedlivou míru a změna porušuje zásadu subsidiarity a minimalizace zásahu. Nadále stojí o realizaci svého záměru „Chov prasat Štítary“. Odpůrce ve svých úvahách jednostranně upřednostňuje výlučně zájem na příznivém životním prostředí, resp. využití pro rekreaci, a to v rozporu s obecnými zásadami územního plánování a Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje. Ani rekreační ruch však nepřispívá k ochraně životního prostředí. Nelibost místní komunity jako důvod k zákazu určité aktivity cestou omezení v rámci územního plánování nemůže být dostatečným důvodem pro přijetí změny územního plánu.

III. Vyjádření odpůrce

5. Odpůrce se k podanému návrhu vyjádřil podáním ze dne 28. 3. 2022. Navrhovatel nikde nezmiňuje konkrétní rozpor změny územního plánu s konkrétním ustanovením zákona, není tak splněna esenciální podmínka návrhu na zrušení opatření obecné povahy. V tomto směru navrhovatel neunesl své důkazní břemeno. Navrhovatelem uvedená argumentace již byla řešena v rámci námitek podaných v řízení o změně územního plánu, s nimiž se odpůrce řádně vypořádal

a zevrubně zdůvodnil, proč jsou liché. Nedochozí k zásahu do vlastnického práva, neboť navrhovatel nadále zůstává vlastníkem daných nemovitých věcí, nadto žádnou stavbu, kterou by aktuální znění územního plánu neumožňovalo, navrhovatel na svých pozemcích neplánuje. K tomu je navrhovatel vlastníkem staveb na cizích pozemcích. Na cizích pozemcích by ostatně chtěl realizovat svůj záměr, k zásahu do jeho vlastnického práva tak nedochází. Proto odpůrce namítá absenci aktivní legitimace k podání návrhu. Stejně tak nedochází ani k zásahu do práva na podnikání, přičemž navrhovatel může realizovat záměr o kapacitě 2 000 ks prasat, což může i jakákoliv třetí osoba. Změna územního plánu je tak obecná a jejím cílem není likvidace podnikatelského záměru navrhovatele. Zvolené parametry velkochovu jsou výsledkem kompromisu umožňujícího využití zemědělského brownfieldu v obci v přiměřené míře, aby byly zohledněny i zájmy občanů protestujících proti výstavbě jakéhokoliv zemědělského záměru. Navrhovatel však není žádného kompromisu schopen. K otázce proporcionality navrhovatel ve svém návrhu nevedl, kde je hranice proporcionality a co je spravedlivá míra, čímž opět neunesl své důkazní břemeno. Odpůrce obsáhle poukázal na právo obce určit si obsah svého územního plánu. Stanovení maximálního počtu chovaných zvířat ve velkochovu nepřekračuje charakter územního plánu. Nesouhlasil ani s tím, že by proces změny územního plánu byl zahájen až po prezentaci záměru navrhovatele. K souhlasnému stanovisku EIA zdůraznil, že toto bylo vydáno s „odkládací podmínkou“ respektování změny územního plánu a dodržení snížení kapacity prasat ve velkochovu na 2 000 ks prasat, čímž byl navrhovatel rovněž upozorněn na změnu územního plánu. I pokud by ke změně územního plánu nedošlo, byl by záměr navrhovatele v rozporu s územním plánem z důvodu silného negativního dopadu na prostředí. Za důvodné nepovažuje ani argumenty ohledně počtu dřívějšího chovu v areálu, přínosu v podobě přírodního hnojení, trendu využívat stávající zemědělské areály, soběstačnosti České republiky, rekreačního ruchu či libovůle místní komunity. Odpůrce poukázal též na emotivní styl navrhovatele, nepřehlednost návrhu či jeho formální nedostatky.

IV. Další procesní vyjádření

6. Na vyjádření odpůrce reagoval navrhovatel replikou ze dne 21. 4. 2022. Jednoznačně a určitě specifikoval, v čem se změna územního plánu dotýká jeho subjektivních práv a v čem rozpornost se zákonem shledává. Dochází k omezení jeho vlastnického práva a práva svobodně podnikat. Změna územního plánu je v rozporu se zásadami územního plánování, neboť dostatečně nezohledňuje podmínky pro hospodářský rozvoj. Je rovněž v rozporu se Zásadami územního rozvoje Jihomoravského kraje pomíjením podpory protierozních opatření a opatření k zadržování vody v krajině, k čemuž navrhovatel přispívá hnojením půdy kejdou. Rozpor se zákonem spočívá také v určení způsobu chovu zvířat (hluboká podestýlka), což překračuje meze možné regulace územního plánu (tento nemůže stanovit způsob chovu zvířat). Navrhovatel připomněl nepřezkoumatelnost rozhodnutí o námitkách, jakož i souhlasné stanovisko EIA k záměru navrhovatele, které neobsahuje odpůrcem uváděnou „odkládací podmínku“. Proces pořízení změny územního plánu byl zahájen až v návaznosti na prezentovaný záměr navrhovatele (veřejné jednání zastupitelstva odpůrce konané dne 28. 1. 2021). Přijaté řešení není nikterak kompromisním, jak odpůrce uvádí, nadto se odpůrce o kompromis ani nesnažil. Rovněž samospráva by co nejméně, proporcionálně a spravedlivě měla zasahovat do individuálních práv soukromých osob. Pro realizaci záměru navrhovatele nemusí dojít k odstranění jím vlastněných budov, čímž by nezbylo nic, co by vlastnil. Proti změně územního plánu může brojit i jako vlastník dotčených staveb. Je to odpůrce, kdo do věci vnáší emotivní rovinu.
7. Dne 27. 4. 2022 navrhovatel zaslal zdejšímu soudu listinné důkazy, jimiž deklaroval počty chovaných zvířat v předmětném areálu v minulosti.
8. K podáním navrhovatele se odpůrce vyjádřil podáním ze dne 13. 5. 2022. Zopakoval svá tvrzení uvedená již ve vyjádření ze dne 28. 3. 2022. Vydané souhlasné stanovisko EIA je vztaženo k pozemkům, které navrhovatel nevládní, naopak k budovám žádné souhlasné stanovisko

vypracované není. V procesu pořízení změny územního plánu byly zohledněny zájmy všech zúčastněných subjektů. Při realizaci záměru 10 000 ks prasat bude vyprodukováno až příliš mnoho kejdy, zatímco proti samotnému principu organického hnojení odpůrce nebrojí. Pro konstatování o nemožnosti stanovení způsobu chovu zvířat navrhovatel nepředložil žádné argumenty. Odpůrce rozporoval rovněž zbylou argumentaci navrhovatele, jakož i předložené důkazy, často poměrně útočnou argumentací k osobě samotného navrhovatele.

V. Jednání

9. Na nařízeném jednání konaném dne 8. 6. 2022 účastníci řízení setrvali na svých procesních stanoviscích. Navrhovatel zdůraznil, že změna územního plánu omezuje možný počet chovaných kusů prasat i možné technologie k jejich chovu, přičemž chov prasat na hluboké podestýlce se dnes již neprovede. Poukázal na v minulosti chované počty kusů prasat v dotčeném areálu a rentabilitu celého záměru, která by nastala od zhruba 6 000 ks chovaných prasat. Záměr jako takový chovat v daném areálu prasata je zhruba 3 roky starý. V areálu ke dni vydání změny územního plánu nechoval žádná hospodářská zvířata a tento využíval jako sezonní skladovací zařízení.
10. Odpůrce připomenul odpor občanů obce proti záměru navrhovatele. Hranice 2 000 ks prasat byla zvolena s cílem umožnit malochovy, avšak nikoliv intenzivní výrobu. Ze souhlasného stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí vyplývá, že limitujícím faktorem pro realizaci záměru bude hranice 2 000 ks prasat ve výkrmně, bude-li změna územního plánu přijata. Ze změny územního plánu zároveň vyplývá, že do 2000 ks chovaných prasat není žádné omezení co do technologie jejich chovu a pouze pokud bude použita hluboká podestýlka, tak je možné chovat prasata bez omezení počtu kusů. V posledních 30 až 40 letech nebylo přítom v areálu chováno nic.
11. V průběhu jednání navrhovatel rovněž upustil od návrhů výsledků svědků, a to jednatele navrhovatele Ing. Josefa Koláře, který se v průběhu jednání za navrhovatele vyjádřil, a Ing. et Ing. Zdeňky Tesařové, Ph.D., jejíž svědeckou výpověď navrhoval toliko k prokázání aktivní legitimace k podání projednávaného návrhu.

VI. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud v Brně na základě včas podaného návrhu přezkoumal napadenou změnu územního plánu (tato je opatřením obecné povahy), vázán rozsahem a důvody návrhu (§ 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době přijetí této změny územního plánu (§ 101b odst. 3 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že návrh **není důvodný**.
13. Soud konstatuje, že návrh byl podán v zákonné lhůtě (dle § 101b odst. 1 s. ř. s.) a navrhovatel je procesně legitimován k podání návrhu. Aktivně legitimován k podání návrhu je podle § 101a odst. 1 s. ř. s. ten, kdo tvrdí, že byl zkrácen na svých právech vydaným opatřením obecné povahy. Aktivní legitimace navrhovatele se tak zakládá pouhým tvrzením dotčení na jeho právech opatřením obecné povahy. To, zda je navrhovatel skutečně na svých právech dotčen, závisí na skutkových okolnostech konkrétního případu, jde však již o otázku věcného posouzení důvodnosti návrhu (shodně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, č. 1910/2009 Sb. NSS). V této souvislosti soud pouze stručně poznamenává, že nepřisvědčil odpůrcem namítané absenci aktivní legitimace navrhovatele k podání tohoto návrhu. Byť předmětné pozemky navrhovatel užívá na základě smlouvy s jejich vlastníkem (zj. Česká republika – Státní pozemkový úřad), budovy na těchto pozemcích jsou ve vlastnictví samotného navrhovatele.
14. K přezkumu napadeného opatření obecné povahy zdejší soud přistupoval na straně jedné s vědomím zásady zdrženlivosti ve vztahu k odpůrcem přijatému řešení po stránce věcné (věcné

řešení je totiž především věcí odpůrce, jenž si nutně sám musí nést jeho důsledky; srov. například rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 2/2007-73, č. 1462/2008 Sb. NSS), na straně druhé však s vědomím toho, že otázky dodržení procesního postupu při vydávání opatření obecné povahy (včetně testu jeho přezkoumatelnosti) je třeba řešit zásadně obdobně jako při řešení týchž otázek v rámci soudního přezkumu vydaných individuálních správních aktů.

15. Nyní napadené opatření obecné povahy je výsledkem politické diskrece zastupitelského orgánu územní samosprávy (zastupitelstva odpůrce) a projevem práva na samosprávu daného územního celku (odpůrce). Zásah soudní moci do věcného rozhodnutí územní samosprávy, jenž by se odehrál ve stejné intenzitě, tedy že by zdejší soud hodnotil, nakolik je přijaté řešení „vhodnější“ (či „méně vhodné“) než původní alternativa mající oporu v územním plánu odpůrce před nyní napadenou změnou, resp. jaké řešení mělo být zvoleno, aby konkrétní práva konkrétních osob byla ochráněna namísto ochrany jiných práv jiných osob, by porušoval ústavní zásady o dělbě moci (srov. například bod 114. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2011 č. j. 6 Ao 6/2010-103). Úkolem zdejšího soudu bylo zjistit, zda si odpůrce nepočínal zjevně svévolně či diskriminačně, zda úkoly a cíle, které prostřednictvím územního plánování naplňuje, jsou legitimní a zákonné. Přitom je zapotřebí přiměřeně zohlednit zásadu minimalizace zásahu do práv dotčených osob, šetrnosti přijatých řešení ke chráněným hodnotám v území a k životnímu prostředí (srov. například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 11. 2018, č. j. 1 As 161/2018-44, a ze dne 15. 3. 2021, č. j. 1 As 337/2018-48).
16. Při meritorním posouzení změny územního plánu krajský soud vycházel z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu (viz zejména jeho rozsudek ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS), podle které soud při zkoumání důvodnosti návrhu postupuje v krocích takzvaného algoritmu přezkumu opatření obecné povahy. Algoritmus přezkumu sestává z pěti kroků. V prvním kroku soud zkoumá, zda napadené opatření obecné povahy bylo vydáno orgánem, který k tomu měl pravomoc. V druhém kroku se soud zabývá, zda orgán, který opatření vydal, nepřekročil zákonem stanovené meze své působnosti – jednání ultra vires (věcné, osobní, prostorové a časové). V dalších krocích pak soud posuzuje zákonnost postupu odpůrce při vydávání napadeného opatření obecné povahy (krok 3), otázky obsahového souladu napadeného opatření obecné povahy se zákonem (hmotněprávními předpisy – krok 4), a zkoumá i soulad opatření obecné povahy se zásadou proporcionality (krok 5).
17. Při postupu podle tohoto algoritmu je soud (s nabytím účinnosti novely s. ř. s. provedené zákonem č. 303/2011 Sb. dne 1. 1. 2012) limitován tím, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. I přes to je zřejmé, že první dva kroky algoritmu soud činí vzhledem k jejich obsahu z úřední povinnosti (viz též odst. 28. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010-116, publ. pod č. 2215/2011 Sb. NSS).
18. Navrhovatel svou argumentací brojí především proti 5. kroku, tj. zkoumání souladu změny územního plánu (forma opatření obecné povahy) se zásadou proporcionality.
19. Pouze úvodem svého návrhu uvádí, že změna územního plánu nebyla vydána v souladu se zákonem, nicméně blíže do procesu pořízení změny územního plánu nebrojí, neuvádí k tomu nic bližšího. S takto velmi obecným tvrzením navrhovatele se soud vypořádá rovněž toliko obecně, neboť v procesu přijetí změny územního plánu neshledal pochybení odpůrce. Především lze zdůraznit, že navrhovatel měl možnost se v rámci procesu pořízení změny územního plánu k samotné změně vyjádřit, tohoto svého práva využil, a to obsahově obdobnými námitkami jako v nyní projednávaném návrhu na zrušení změny územního plánu.
20. V této souvislosti navrhovatel namítá, že jimi uplatněné námitky odpůrce vypořádal nedostatečně, spekulativně a nepřezkoumatelně. Soud však odpůrcem uvedené vypořádání námitek navrhovatele hodnotí zcela odlišně, neboť je vypořádal velmi precizně a na konkrétní námitky

reagoval konkrétními tvrzeními. Vypořádání námitek je tak zcela přezkoumatelné, dostatečné a soud v něm neshledal spekulativní přístup. Lze připomenout, že se rozhodnutí o námitkách včetně jejich odůvodnění nachází v přijaté změně územního plánu na s. 18 až 26, přičemž se odpůrce detailně zabýval jednotlivými tvrzeními, která navrhovatel ve svých námitkách uplatnil. Pokud s jejich způsobem vypořádání navrhovatel nesouhlasí, nejde toto označit za nedostatečné či nepřezkoumatelné vypořádání uplatněných námitek. Ostatně jejich věcné posouzení bude předmětem soudního přezkumu níže.

21. Replika k vyjádření odpůrce rozvíjí úvahy navrhovatele týkající se procesu pořízení změny územního plánu. Navrhovateli lze přisvědčit v tom, že k přijetí změny územního plánu došlo v návaznosti na prezentaci záměru na zasedání zastupitelstva odpůrce, avšak tato skutečnost nikterak nezpůsobuje nezákonnost přijaté změny územního plánu. Ač by tak krajský soud připustil jistou účelovost přijaté změny územního plánu, tato není sama o sobě důvodem pro konstatování nezákonnosti a zrušení změny územního plánu.
22. Obdobně jako v případě procesu pořízení změny územního plánu navrhovatel stručně namítl také rozpor této změny územního plánu (napadeného opatření obecné povahy) se zákonem, a to s cíli a úkoly územního plánování. Ani tento rozpor však zdejší soud u změny územního plánu neshledal. Samotná změna územního plánu se souladem s nadřazenou územně plánovací dokumentací, jakož i cíli a úkoly územního plánování zabývá. Nadto i v tomto případě navrhovatelovo tvrzení je obecnější a neuvádí konkrétní rozpory s cíli a úkoly územního plánování.
23. V replice k vyjádření odpůrce svou úvahu doplnil o tvrzení, že rozpor se zákonem spočívá také v určení způsobu chovu zvířat (hluboká podestýlka), což překračuje meze možné regulace územního plánu (tento nemůže stanovit způsob chovu zvířat).
24. Ze správního spisu a příslušné změny územního plánu lze připomenout, že podstatou změny územního plánu bylo:

„1) Za obsah se doplňuje text ve znění:

VYMEZENÍ POJMŮ POUŽITÝCH V TEXTOVÉ ČÁSTI ÚZEMNÍHO PLÁNU

V tomto územním plánu jsou použity tyto pojmy:

Velkochovem (intenzivním, průmyslovým chovem) se v tomto smyslu rozumí koncentrované provozy intenzivní živočišné výroby. Jedná se o podnik, nebo uzavřenou provozní jednotku, který/á splňuje alespoň 1 z těchto kritérií:

1) chová více než

a) 40 000 kusů drůbeže, a/ nebo

b) 2 000 kusů prasat na porážku (nad 30 kg), a/ nebo

c) 750 kusů prasnic;

2) používá klecové technologie nebo více než polovina podlahové plochy sestává z roštové podlážky nebo mřížové konstrukce.

Tato definice velkochovu se nevztahuje na chovy koní, ovcí a koz a na chov skotu s volným ustájením na hluboké podestýlce.

2) Ve výroku (84) se v bodě c) na závěr vkládá text: „Umístění velkochovů (intenzivních, průmyslových chovů) živočišné výroby”.“

25. Ani v tomto tvrzení však soud neshledal rozpor se zákonem, neboť změna územního plánu nestanovuje pouze jeden způsob možného chovu zvířat, ale navrhovatelem uvedená hluboká podestýlka se váže toliko k možnosti chovu zvířat, který není co do maximálního počtu

Shodu s prvopisem potvrzuje Petra Hladíková.

chovaných kusů zvířat omezen, neboť v případě volného ustájení na hluboké podestýlce se definice velkochovu neuzijí. Navrhovatel však nadále má možnost využít i jiný způsob chovu zvířat než je hluboká podestýlka, akorát se v takovém případě pro tento chov zvířat uplatní maximální možné počty kusů takto chovaných zvířat. Zdejší soud však toto neshledal jako překročení meze možné regulace obsažené v územním plánu.

26. Jak zdejší soud uvedl výše, navrhovatelova stěžejní argumentace se týká pátého kroku tzv. algoritmu přezkumu opatření obecné povahy, a to rozporu změny územního plánu s proporcionalitou tohoto řešení. Navrhovatel především namítá zásah do svého vlastnického práva a práva na podnikání, neboť mu přijatá změna územního plánu znemožňuje realizaci svého podnikatelského záměru v podobě výstavby chovu prasat o množství cca 10 000 ks prasat.
27. Při posouzení námitek navrhovatele souvisejících s proporcionalitou přijatého řešení soud nemohl přehlédnout některé faktické okolnosti uvedené účastníky řízení v průběhu jednání, a to ve vztahu k aktuálnímu využití předmětných budov a pozemků, na nichž by navrhovatel chtěl realizovat svůj záměr chovu prasat. Lze takto připomenout, že v daném areálu neprobíhá již cca 30 let žádná živočišná výroba, tj. aktuálně se v něm nenachází žádná hospodářská zvířata, a část areálu je využívána toliko jako sezonní skladovací zařízení.
28. Za této situace a s ohledem na odůvodnění změny územního plánu nepovažuje krajský soud přijatou změnu za neproporcionální, jak se domnívá navrhovatel.
29. Otázkou proporcionality přijatého řešení zakotveného ve změně územního plánu se ostatně odpůrce v odůvodnění změny územního plánu (v rámci vypořádání námitek) detailně zabýval. Jím přijaté řešení považuje krajský soud za proporcionální, neboť toto řešení navrhovateli nadále umožňuje využívat jím vlastněné stavby, ev. pozemky, k zemědělskému účelu, který je však limitován toliko maximálním počtem chovaných kusů zvířat. V danou chvíli navrhovatel dané pozemky, resp. budovy k živočišné výrobě ani nevyužívá, nelze proto mít za to, že by přijaté řešení významně zasahovalo do jeho stávajících poměrů, neboť v důsledku změny územního plánu nebude nucen jakkoliv upravovat počty chovaného počtu zvířat. K jisté limitaci dojde toliko do budoucna, neboť navrhovatel bude muset dodržet maximální možné chované počty kusů zvířat (v případě aktuálního záměru maximálního počtu prasat), nicméně změnou územního plánu přijaté počty kusů zvířat neznemožňují jejich chov jako takový. Pokud zároveň využije technologii hluboké podestýlky, pak nebude povinen dodržet ani stanovené maximální počty chovaných kusů zvířat. Krajský soud rovněž připomíná, že územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území a vlastníci nemovitostí mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných dle daného územního plánu, tj. jsou omezeni na přípustné varianty využití území dle územního plánu. Podle soudu tak nedochází k zásahu do vlastnického práva, ani práva na podnikání, které by bylo neproporcionální, naopak se jedná o regulaci, která nepřesahuje spravedlivou míru, neporušuje zásadu subsidiarity a neporušuje ani princip minimalizace zásahu do práv fyzických a právnických osob. Navrhovatel neměl a ani nemohl mít záruku, že by na daných pozemcích někdy svůj podnikatelský záměr, mohl realizovat.
30. Pokud jde o charakter změny územního plánu, krajský soud nedospěl k závěru, že by jejím obsahem bylo něco, co by nemohlo být obsahem územního plánu jakožto nástroje územního plánování na obecní úrovni. Obec (v daném případě odpůrce) může jako součást svého územního plánu učinit regulativy jednotlivých ploch s rozdílným způsobem využití a to včetně jejich možného využití, nevyjímaje maximální množství povoleného počtu kusů zvířat v rámci ploch zemědělské výroby nacházejících se na území obce. Byť lze s navrhovatelem souhlasit v tom, že změna územního plánu není soustavným a komplexním řešením využití území, právní úprava nezakazuje, aby obsah změny určitého územního plánu spočíval toliko ve změně podmínek využití jednotlivých ploch s rozdílným způsobem využití. Současně tato změna ve využití určité funkční plochy nepřesahuje charakter územního plánu, neboť dopadá toliko na plochy zemědělské výroby na území odpůrce, tudíž soud nepřisvědčil tvrzení navrhovatele o

nutnosti zkoumání změny územního plánu z pohledu, zda odpovídá charakteru územního plánu. Změna územního plánu tak odpovídá tomu, co může být obsahem územního plánu, neboť dochází ke změně funkčního využití ploch zemědělské výroby nacházejících se v k. ú. Štítary na Moravě.

31. V přijaté změně územního plánu soud nespatřuje ani účelovou regulaci namířenou jen proti navrhovateli, neboť tato změna dopadá na všechny potenciální investory, kteří by chtěli v daném území provozovat velkochovy nad stanovený limit.
32. Pokud se navrhovatel opakovaně v průběhu řízení dovolával dřívějšího počtu kusů zvířat chovaných v dané lokalitě, jak vyplynulo z jeho vyjádření v průběhu ústního jednání, cca 30 let se na daném území již neprovozuje živočišná výroba. Nadto územní plán a předmětná změna územního plánu stanovuje pravidla pro chov zvířat pro futuro, přičemž její přijetí bylo dostatečně odůvodněno. Stav dané lokality v minulosti není závazný natolik, aby nemohlo dojít k jeho změně dle aktuální vůle odpůrce. Nelze odhlédnout ani od toho, že jakýkoliv územní plán (či jeho změna) představuje výraz vůle příslušné obce (v daném případě odpůrce) aktuální v době jeho přijetí a následné platnosti a účinnosti tohoto územního plánu (či jeho změny).
33. Navrhovatel se ve své argumentaci dovolává též závazného stanoviska Krajského úřadu Jihomoravského kraje k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 25. 10. 2021, č. j. JMK 152840/2021, sp. zn. S-JMK 16609/2021 OŽP/Rich, jímž bylo navrhovateli uděleno souhlasné závazné stanovisko k záměru „Chov prasat Štítary“. Toto stanovisko však na s. 5 a 6 uvádí, že „[v]ýsledná maximální kapacita záměru (počet prasat ve výkrmu) je také závislá na limitech stanovených v Územním plánu městyse Štítary, změna č. 3. (Pozn.: v době vydání stanoviska není projednání změny č. 3 územního plánu ukončeno).“ Daný záměr tedy bude moci být realizován za dodržení regulativů dle stávajícího územního plánu odpůrce. Samotné vydání tohoto stanoviska pak není důvodem pro zrušení změny územního plánu pro jeho nezákonnost. Je totiž potřeba oddělit i proces pořízení územního plánu a jeho změny jakožto nástrojů územního plánování a proces vydání závazného stanoviska k posouzení vlivů na životní prostředí, které jsou sice provázané, ale každý představuje rozdílný institut při realizaci určitého stavebního záměru.
34. Krajský soud se neztotožňuje ani s přesvědčením navrhovatele o jednostranném upřednostňování výlučně zájmu na příznivém životním prostředí či využití pro rekreaci před ostatními zájmy, v důsledku čehož jsou narušeny obecné zásady územního plánování, jakož i Zásady územního rozvoje Jihomoravského kraje. Odpůrce při vydání změny územního plánu zohlednil všechny aspekty a zájmy dotčených subjektů, přičemž dospěl k řešení přijatému ve změně územního plánu, které určitým způsobem zohledňuje i pohled místní komunity na plánovaný rozvoj daného území, od čehož nelze úplně odhlédnout. Záměr navrhovatele má bezpochyby určité přínosy, které ve svém návrhu uvádí, v dané situaci však byly tyto přínosy na posouzení odpůrce poměřené s ostatními aspekty rozvoje předmětného území a zvolení nejideálnější varianty, která logicky nemůže uspokojit všechny, neboť bude představovat určitý kompromis mezi všemi těmito zájmy.

VII. Shrnutí a náklady řízení

35. Na základě všeho shora uvedeného po podrobném posouzení a vypořádání návrhových bodů dospěl krajský soud k závěru o nedůvodnosti podaného návrhu, a proto jej ve smyslu § 101 odst. 2 věty druhé s. ř. s. **zamítl**.
36. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení. Odpůrce v řízení úspěšný byl, proto mu přísluší právo na náhradu nákladů řízení spočívající v náhradě nákladů za právní

zastoupení advokátem, přičemž soud vzal v potaz, že odpůrcem je malý městys, který nemá samostatné právní oddělení. Na náhradě nákladů za právní zastoupení advokátem přísluší dle vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, v platném znění [tarifní hodnota dle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], odměna za 4 úkony právní služby dle § 11 odst. 1 advokátního tarifu (převzetí a příprava právního zastoupení, vyjádření k návrhu na zrušení opatření obecné povahy, vyjádření k replice, účast na jednání), a to za každý tento úkon částka ve výši 3 100 Kč [§ 7 bod 5. ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů činí za každý učiněný úkon podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu 300 Kč. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla k nákladům za právní zastoupení připočtena částka odpovídající dani z přidané hodnoty. Náhrada nákladů za právní zastoupení tak činí částku 16 456 Kč, kterou je navrhovatel povinen uhradit v soudem stanovené třicetidenní lhůtě.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. června 2022

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu